

Ο ΧΩΛΟΣ ΘΩΜΑΣ

Μεταφ. Γενική Πτυχιολογία (Ε)
18 Σβ. 212 Λογ. 730
Ρεχ. 18 Σβ. 212 Λογ. 730
Αριθ. 18 Σβ. 212 Λογ. 730

Μεταφ. Γενική Πτυχιολογία (Ε)
18 Σβ. 212 Λογ. 730
Ρεχ. 18 Σβ. 212 Λογ. 730

Εν Κωνσταντινουπόλει

Τύποις Α. Χ. ΠΟΥΛΑΔΙΩΝ

ΧΕΙΡΟΣΧΡΗ

Ο ΧΩΛΟΣ ΘΩΜΑΣ

Τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθῶμεν, ἀποβλέπει τὴν εἰς τὰς δυσκολίας πίστιν· εἶναι ἐξιστόρησις τῆς πίστεως ἐνὸς χωλοῦ Ἰνδοῦ· διδάσκόμεθα δὲ ἐκ τούτου ὅτι, καὶ εἰς τὰς πλέον δυσκόλους περιστάσεις καὶ τρομερωτέρας ἀσθενείας καὶ εἰς τὴν γεμάτην ἐκ πανοίωιων παθῶν ἀκόμη ζωὴν εἶναι δυνατόν νὰ ἀφιερῶσωμεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐπύργεν εἰς Λονδίνον ἓν παιδίον μὲ πονημένα πόδια, τὸ ὁποῖον κατέχει εἰς μιᾶς οἰκίας τὸ πλέον ἐπάνω ἀθλίον καὶ σκοτεινὸν δωμάτιον. Τὸ παιδίον αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ δύο ἔτη ἐκαίτετο ἐκεῖ καὶ κἀνεῖς

σχεδόν δὲν εἶχεν ἐρωτήσει περὶ αὐτοῦ. Ἐνῶ ἦτο μικρῆς ἡλικίας ἀκόμη ἀπέθανεν καὶ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ του, τὸ δὲ παιδίον τὸ παρέδωκαν εἰς μίαν γραῖαν κυρίαν Γρόνη, ἡ ὁποία ἦτο συγγενὴς του. Ἄν καὶ τὸ παιδίον τοῦτο εἶχε τόσα βάσανα· διότι ἐκ γενετῆς ἦτο βεβλαμμένον, πάλιν ὅμως μὲ τὸ δεκανίκι περιπατοῦσε καὶ ἐργάζετο ὅσον ἡδύνατο διὰ νὰ κερδίῃ ὀλίγα χρήματα· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του πλέον ὄλιως διόλου ἐγινε κατάκοιτον καὶ ἡ γραῖα κ. Γρόνη τῷ παρεχώρησεν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἐν ὀρωμάτων, ὥστε τὸ παιδίον αὐτὸ εἰς τὸ ἕξῃς νὰ μὴ ἔβγη εἰς κίνεον μέρος.

Καίτοι ἡ μήτηρ του τὸ ἐδίδαξε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ γράρῃ, δὲν τὸ ἐδίδαξεν ὅμως ἐπερὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ· τίποτε· διότι καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν. Μίαν νύκτα, ἐνῶ ἐχρόνιζε καὶ ἐφόσα πολὺ δυνατὰ ὁ ἀνεμος,

αὐτὸ τὸ παιδίον συρόμενον ἦλθεν εἰς μίαν συνάθροισιν πρῆστυχῆς, ἡ ὁποία ἐγένετο πλησίον του μὲ τὴν ἰδέαν μόνον νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς θεράστρας καὶ νὰ ζισταθῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀπὸ τὸ κρῖον παγωμένον καὶ κουρασμένον ἀπὸ τὸν κόπον πολὺ ὀλίγον ἤκουσε τὸ κέρυγμα, τὸ ὁποῖον ἐγίνετο. Ἀλλὰ μὲ ταῖς ἡμέραις μόνον, ὅταν ἦθελε νὰ πλαγιάσῃ, τῷ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν του τὰ ὅσα ἤκουσεν εἰς τὴν συμπρῆστυχίαν. Ὅθεν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ περισσοτέρας γνώσεως περὶ Θεοῦ ἀπερῆσσε νὰ ἀγοράσῃ μίαν ἱερὰν Γραφίαν, διότι καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι, ὅσα ἐλάγων εἰς τὴν συνάθροισιν ἐκείνην ἐκ τῆς ἱερᾶς Γραφῆς εἶχον ἀποκτήσει ὅλως τὰς ἰδέας των. Μίαν ἡμέραν λατῶν θάρρος συνωμίλησε περὶ τούτου τοῦ πράγματος μὲ τὴν γραῖαν κ. Γρόνη, ἐκείνη δὲ ἐπερίπαξε τὸ παιδίον λέγουσα ε'Αφοῦ ἐγὼ δὲν ἔχω κάρμιναν σχέσιν μὲ τὴν Ἁγίαν Γραφίαν, τί

θὰ τὸ κάμης σὺ ἐν μικρὸν παιδίον τὸ βιβλίον τοῦτο». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἂν καὶ ἀπέρασεν ὀλίγος καιρὸς, μόλα ταῦτα τοῦ παιδιοῦ ὁ πόθος ἡμέρα τῆ ἡμέρα κῆξανεν.

Μίαν ἡμέραν ὁ μοναδικὸς φίλος τοῦ ταιπιώρου τούτου παιδιοῦ ὁ Ἰάκωβος ἀνεβαίνει βιαστικὰ τὴν μισοσπασμένην σκάλαν καὶ μὲ χορὰν μεγάλην μεγαλοφώνως τῷ λέγει, «Σὲ φέρνω εἰσέσθην, ἀγαπητὲ Θωμᾶ, ὅτι ἐγὼ ἀναχωρῶ διὰ τὸν οὐρανὸν, ὑγιαίνετε» καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης του, ἀφοῦ ἐσκούπισε μὲ τὸ μανδουλάκι του τὸν ἰδρωτὰ τοῦ μετώπου του ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τζέπην του κάτι τι, τὸ ὅποιον εἶχε τυλαγμένον εἰς κίτρινον χαρτίον. «Πλὴν ἔχω καὶ διὰ σὲ Θωμᾶ, ἐν ὡραίων δωρον» τῷ εἶπεν· ὁ Θωμᾶς δὲν κῆχουριστίθη ποσῶς ἐκ τῆς τοιαύτης εἰδήσεως, ἐσηκώθη δὲ ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

«Ἰδοὺ Θωμᾶ, σὲ προσφέρω ἐν πεντάριον

καὶ νὰ τὸ ἐξοδεύσης διὰ νὰ πάρης ὅ,τι περισσότερον ζητεῖ ἡ καρδιά σου.»

«Ἄχ, Ἰάκωβέ μου, σὺ εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί, καὶ ἀκριβῶς τώρα ἡ καρδιά μου ζητοῦτε ἐν πράγμα.»

«Ποῖον ;»

«Μίαν Ἱερὰν Γραφήν.»

«Ἱερὰν Γραφήν ! ἄχ, τοῦτο δὲν γίνεται. ἤκουσθη ποτὲ, πτωχὸν παιδίον ὡς σὺ νὰ ἐξοδεύῃ τὰ χρήματά του διὰ νὰ ἀγοράσῃ Ἱερὰν Γραφήν ; Ἐγὼ τὸ πεντάριον αὐτὸ μὲ τοὺς μῆνας τὸ ἐσύναξα δεκάρα, δεκάρα.»

«Ἄχ, Ἰάκωβέ μου, μὴ θυμόνης, σὺ θὰ φύγης καὶ ἐγὼ θὰ μείνω πλέον περισσότερον μόνος παρὰ πρὶν. Σὲ παρακαλῶ πρὶν νὰ κλείσῃ ὁ βιβλιοπώλης, ἀγόρατόν μοι τὸ βιβλίον ὅπου θέλω. Ἄν δώσω τὰ χρήματα ταῦτα εἰς τὴν Γράνην οὔτε θὰ μὲ τὸ πάρῃ, οὔτε θὰ μὲ ξαναδώσῃ πλέον τὰ χρήματα.»

«Ἄχ, ἀδελφέ Θωμᾶ, τί θὰ τὸ κάμης σὺ

τὸ Ἰερὸν Βιβλίον; Ἐκεῖνο μόνον ὅστις ἤξεύρουσιν γράμματα τὸ ἔννοον. »

Ὁ δὲ Θωμᾶς, κἀὲν βλέπει τὸ θέλω διὰ νὰ τὸ ἔχω μαζὶ μου ὅσάκις πηγαίνω εἰς τὰς συμπροσευχὰς, ὅπου κηρύττουν περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ νὰ μαθηθῶ καλύτερα πολὺ τὸ ἐπιθυμῶ· νὰ σὲ χαρῶ Ἰάκωβε, πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς, καὶ ὅς ἦνε αὐτὸ τὸ πολυτίμον πρὸς ἐμὲ δωρὸν σου» ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ὁ Ἰάκωβος ἀπεκρίθη «Πολὺ καλὰ φίλε μου, νὰ ὑπάγω νὰ σὲ τὸ ἀγοράσω, πλὴν δὲν ἤξεύρω πῶς πωλοῦν τὰς Ἰερὰς Γραφάς».

«Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Φίσερ ἔχει καὶ τὰ δίδουν ἐν πεντάριον, διὰν περινοῦσα ἐκεῖθεν τὰ ἔδωκα μέγα εἰς τὸ τζάμι· λοιπὸν σὲ παρακαλῶ πηγαίνε τώρα πρὶν νὰ κλείσῃ, τῷ ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς.»

Ὁ δὲ Ἰάκωβος ἂν καὶ στενοχωρηθῆς τὸ παραδέχθῃ· ἐκ δὲ τῆς στενοχωρίας του ἄμα

ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τοῦ Θωμᾶ· σιγὰ, σιγὰ κατέβαινε τὴν σκάλαν. Πλὴν εἰς τὴν ἐπιστροφήν ἡ στενοχωρία του ἀπέρασε, καὶ φέρων εἰς τὸν Θωμᾶν μίαν νέαν καὶ ὡραίαν Ἰερὰν Γραφήν, τῷ εἶπεν «Φαίνεται ὅτι ἐδῶ μέσα θὰ ἔχη κάτι τι ποῦ πρέπει ἡμεῖς νὰ τὸ μάθωμεν· διότι ὁ βιβλιοπώλης μοὶ εἶπεν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ αὐτὸ καλύτερον δωρὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξοδεύσῃτε τὰ γράμματά σας εἰς τοιοῦτον βιβλίον· αὐτὸ ἀξίζει εἰς ἐκεῖνο τὸ παιδί περισσότερον ἀπὸ μίαν λίραν. Μὲ τοῦτο ὁ Θωμᾶς πολὺ πῶχαραστήθη, «Τὸ ἤξεύρω Ἰάκωβε», εἶπε καὶ ἔλαβε τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἐνηγγαλίσθη σφικτὰ, σφικτὰ καὶ ἐπανέλαβε: «Κατὰ ἕκαμες Ἰάκωβε, καὶ ἐσύναξες τὸ πεντάριον ἐκεῖνο· διότι ὥρα εἶμαι εὐτυχής».

Τὰ δύο ταῦτα παιδία δὲν ἠνταμώθησαν οὔτε μίαν φορὰν πλέον· ἀλλ' ἂν ἐγνώριζε τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἠγόρασε τὴν

Ἱερὰν Γραφήν καὶ τὴν ἔφεραν εἰς τὸν Θωμᾶν τίθησκαι τῷ ἔφεραν, ἤθελε βεβαίως αἰσθανθῆναι τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων, τοὺς ὁποίους ἔκαμε διὰ νὰ συνάξῃ τὸ πεντάριον, καὶ τότε ἤθελε δοξάσαι τὸν Θεόν.

Ἀφοῦ ὁ Θωμᾶς ἀνέγνωσε καλῶς τὸ Ἱερὸν Βιβλίον ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἔλαβε γνώσεις ἀπ' αὐτὸ περισσοτέρας παρὰ ἰκαίνοι· οἱ ὁποῖοι τὸ διαβάζουν ἐπὶ εἴκοσι ἔτη· τῇ βοήθειᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔμαθε τὸ σχέδιον τῆς σωτηρίας, καὶ ἐνόησε πῶς πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ βοηθῶν διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ ἄλλους.

«Τὴν μακαρίαν ταύτην εἰδήσιν δὲν πρέπει νὰ τὴν κρύψω μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν μου», εἶπε· καὶ προσεπάθησε καὶ εὔρεν ἓνα τρόπον ἀπλοῦστατον, ἀλλὰ πολὺ ὠραῖον ὅπως ἐργάζεται διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὸ στρώμα του ἦτο κοντὰ εἰς ἓν χαμηλὸν παράθυρον, ἐπρομηθεύθη λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἓν μα-

λυβδοκόνδυλον καὶ ὀλίγον χαρτίον καὶ γράφων διάφορα ἐδάφια ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς τὰ ἐτύλιξε καὶ ἀφοῦ ἔκαμνε προσευχὴν, τὰ ἔριπτεν ἀπὸ τοῦ παράθυρον κάτω εἰς τὸν πολυάνθρωπον δρόμον. Ἐγράφε δὲ καὶ ἐπιγραφὴν ἐπὶ τῶν χαρτίων. Διαβάσαι διαβάσατε. Τοιοῦτοτρόπως ἤλπιζεν ἴσως κανεὶς νὰ ἀκούσῃ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ἀφοῦ ἐπὶ πηλὰς ἐβδομάδας ἐξηκολούθησε μὲ πίστιν τὸ ἔργον τοῦτο ὁ μικρὸς Θωμᾶς, ἐσπέραν τινὰ ἤκουσεν εἰς τὴν σκάλαν του ξένα πατήματα ὡς νὰ ἐρχεται κάποιος· Μετ' ὀλίγον βλέπει νὰ ἐμβαίῃ εἰς τὴν κάμαράν του εἰς κύριος ὕψηλοῦ ἀναστήματος καλοενδεδυμένος, ὅστις καὶ ἔλθων ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸ στρώμα τοῦ παιδίου· ἤρώτησε δὲ τὸν Θωμᾶν μὲ γλυκὴν τρόπον καὶ τὸν εἶπεν. «Λοιπὸν σὺ εἶσαι παιδάκι μου, ποῦ ρίπτεις τὰ ἐδάφια εἰς τὸν δρόμον; Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησε μὲ ζῆλον,

ζωντρούς ὀφθαλμούς. «Μάλιστα, κύριε, μήπως ἀρά γε ἠκούσατε κανένα, ὅτι ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ χαριτικά ὅπου βίπρω;»

«Πολλοὶ τὰ ἔλαβον, καὶ μάλιστα ἐν ἐξ ἐκείνων εὔρον καὶ ἐγὼ· καὶ νὰ σέ ἰκῶ παιδί μου, θὰ τὸ πιστεύσῃς, ὅτι ὁ Θεὸς ἐκείνο τὸ ἐδάφιόν σου τὸ μεταχειρίσθη διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου;»

«Κυρίε μου, πιστεύω ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ πάντα δύναται.»

«Τώρα ἐγὼ ἤλθον διὰ νὰ σέ ἐκφράσω προσωπικῶς τὰς εὐχαριστίας μου.

«Ὅχι, εἰς ἐμέ μὴ προσφέρῃς εὐχαριστίας· διότι ἐγὼ μόνον γράφω, ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶναι ὁ εὐλογίσας αὐτὸ εἰς τὴν ψυχὴν σου.»

«Πιστεύω, παιδί μου, ὅτι εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ἔργου σου τούτου, ὅπερ κάμνεις διὰ τὸν Χριστόν· ὅν εἶναι εἶσι;»

«Μάλιστα· κύριε, καὶ ὅν ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις δι' ἐμέ, ἀκόμη καὶ

τοὺς πόνους μου λησμονῶ. Ὁ Θεὸς βλέπει ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ κάμνω ὅ,τι δύναμαι καὶ περὶ αὐτοῦ ὁμιλῶ· πῶς νὰ μὴ εὐχαρισθῶ; Σεῖς ὁμοίως καὶ ἀ πολλοὺς τρόπους ἠμπορεῖτε νὰ ἐργασθῆτε διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅν εἶναι εἶσι;»

«Ἄχ, καλὸ παιδάκι μου, ἔτσι εἶναι, ἀλλ' ἐγὼ ὄλος μου τὰς εὐκαιρίας τὰς ἔλαβον. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος τώρα μὲ ἐβοήθησεν.

— Ὁ υἱὸς μου ἀσθενεῖ βαρῶς, ἤτο δὲ ἀνάγκη νὰ καταβῶ ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν περὶ μιᾶς σπουδαίας ἐργασίας καὶ διὰν ἐβόλῃσα τὸ τέκνον μου διὰ νὰ ἀναχωρήσω ἐκείνο μὲ λίγη. Εἶθε! πατέρα μου νὰ ἔκαμνα κίτι τι διὰ τὸν Ἰησοῦν· λυπούμαι πῶς θὰ φανῶ ἐμπροσθεν τοῦ θρόνου Αὐτοῦ μὲ ἀδεια χέρια. Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ παιδίου μου κατεσπάρξαν τὴν καρδίαν, καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καθὼς καὶ τὴν ἐπομένην ἐσκεπτόμην διὰ τοὺς λόγους τούτους· διὰν δὲ

SISMANOGLIO
MEGARD

τὸ ἑσπέρας βιαστικός ἀπερνοῦσα τὸν δρόμον σου ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ καπέλλον μου ἐν ἑκ τῶν χαριῶν, τὰ ὅποια ἔρριπτες. Εὐθύς τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἐδάβασα. ἔλεγε δὲ ὡς ἔ-
 ξης, «Ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργάζωμαι τὰ ἔργα τοῦ πέμφαντός με, ἕως οὗτου εἶναι ἡμέρα· ἔρχεται νῦξ, οἷς οὐδεὶς δύναται νὰ ἐργάζη-
 ται.» (Ἰωάν. 9'. 4.) Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἐ-
 φάνησαν ὡς μία διαταγὴ εἰς ἐμὲ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Τὴν νύκτα ἐκείνην γονατίσας προσ-
 ηχήθην, συνεκινήθην δὲ τὰ μέγιστα διότι τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου ἐκαθάρισε καὶ τὴν ἰ-
 δικήν μου καρδίαν καὶ με ἠλόγησε, δὲν ἤ-
 δυνήθην δὲ νὰ πλαιμάσω καὶ νὰ ἀποκοιμη-
 θῶ, εἰμὴ ἀφοῦ ἔβαλα τὴν εἰς τὸ ὄνομα Αὐ-
 τοῦ Δοξολογίαν.

Ἄν καὶ ὠμολόγουν, ὅτι εἶμαι καὶ διετέ-
 λουν πρὸ εἰκοσι δύο ἐτιῶν Χριστιανός, τοσοῦ-
 τον ὅμως μετενόησα καὶ ἐντρέπην ὅταν ἔκου-
 σα καὶ εἶδον ὅτι σὺ ἔρριπτες τὰ ἐδάφια ταῦτα·

καὶ ἀφοῦ σὺ τόσον πιστιῶς ἐργάζεται διὰ τὸν Κύριον καὶ ἐγὼ ἀπεφάσιστα νὰ ἐργασθῶ.

Χαρᾶς δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλ-
 μούς τοῦ παιδίου, καὶ εἶπε «Κύριε, Ἄφ' ὅ-
 σον ἤλπιζα, πολὺ περισσότερον ὁ Θεὸς ἠύ-
 λόγησε τὸ ταπεινόν μου ἔργον.»

«Παιδί μου, πόθεν εὔρες τὸ χαρίων τοῦτο διὰ τὸ ἔργον σου αὐτό;»

«Δὲν ἦτο δύσκολον πρᾶγμα νὰ εὔρω τὸ χαρ-
 τί, κύριε, εἶχον ὁμιλήσει με· ἂ τῆς κ. Γρά-
 νη καὶ συμφωνήσαμεν νὰ μοὶ διδῇ κάθε πρωὶ τὸ μιστό γάλα μου, εἰς δὲ τοῦ ἄλλου μιστοῦ τὸν τόπον νὰ με ἀγεράσῃ ὀλίγον χαρίων· ἀγκαλὰ, ἐγὼ πλέον δὲν ἔχω ζωὴν. Ὁ ἰα-
 τρὸς τῆς γειτονίᾳς μας εἶπεν ὅτι μετ' ὀλί-
 γους μῆνας ἂρα ἔλθουν τὰ κρῶ θὰ ἀπο-
 θάνω· μέγα πρᾶγμα λοιπὸν εἶναι ἂν διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μας θυσιάσω ὅτι δύνα-
 μαι; Ἄρα γε ὅσοι διδουν τὰ περισσότερα δι' Αὐτόν δὲν ἔχουν μεγαλειτέραν εὐδαιμο-
 νίαν καὶ χαρὰν;»

Ὁ ἐπικέπτης εἰς ταῦτα τὰ λόγια τοῦ παιδίου ἀνετίναξεν, καὶ εἶπεν. Ἄχ, παιδάκι μου, σὺ εἶσαι εὐδαίμονιστερον ἀπὸ πολλοὺς οἱ ὅποιοι ἔχουν καὶ εὐκαιρίας πολλὰς καὶ χρήματα πάμπολλα καὶ ὁμοίως δὲν κάμουν τίποτε διὰ τὸν Χριστόν, ἢ καὶ ἂν κάμουν, μικρὰ πράγματα· καὶ ὁμοίως οἱ τοιοῦτοι ἐνομαζονται Χριστιανοὶ καὶ καυχῶνται διὰ τὴν θρησκείαν των. Ὁ δὲ Θεὸς ἐν τῷ ἀπαντῇ, «λοιπὸν αὐτοὶ δὲν θά ἤξεύρουν, διότι οἱ ἀληθῶς ἐγνώρισαν τὸν Χριστόν, οἱ τοιοῦτοι τὸν ἀγαποῦν, καὶ κάρνουν τὸ θέλημα Του. Ἀλλῶς δὲν γίνεται, ξηρὰ ἀγάπη.

«Κύριε, Θεωμᾶ· τώρα ἂς συνομιλήσωμεν καὶ δι' ἐσὲ ὀλίγον. Ἐγὼ πολὺ θέλω νὰ σε κάμω καὶ τι καλὸν καὶ νὰ σε σώσω ἀπὸ αὐτῆν σου τὴν δυστυχίαν—Θέλεις τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ζωῆς σου νὰ τὸ παράτῃς εἰς καλὸν νοσοκομεῖον; ἐκεῖ θά ἔχῃς καὶ κῆπον καὶ ἄνθη καὶ τὸ κελᾶδμα τῶν πτηνῶν, καὶ

ἂν θέλῃς νὰ σε εἰσαγάγω εἰς ἓν τοιοῦτον, τὸ ὅποιον εἶναι ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἰδικόν μου σπίτι».

Τὸ παιδίον, τὸ ἀσθενὲς παιδίον, ἀπὸ παρατήρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς γλυκᾶ, γλυκᾶ, τὴν εὐγενῆ μορφήν τοῦ κυρίου ἐκείνου ἐσυλλογίσθη ὀλίγα λεπτιὰ καὶ ὕστερον τῇ λέγει, «Σὺς εὐχαριστῶ κύριε, τὸ μέρος περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ λέγατε τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ πῶς ἐγὼ νὰ ἐπιθυρῶ νὰ ἀποθάνω ἔτσι, ἐνῷ ὁ Ἰησοῦς μου κατεδέχθη νὰ ἀποθάνῃ μὲ τόσα τραχιὰ πάθη! Ἄν ἐγὼ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου σεῖς λέγατε, ἴσως πολλὰ ἄλλα πράγματα θά ἐπιθυμήσω. Πρέπει νὰ ἐξακολουθῶ τὸ ἔργον τοῦτο περιμένων ἕως οἷου ὁ Αὐτρωτῆς μου ἰλθῇ καὶ μὲ παραλάβῃ πρὸς ἑαυτόν. Ἡ μεγαλειτέρα δι' ἐμὲ εὐχαριστικὴ εἶναι, τὸ νὰ εἶμαι αἰωνίως μὲ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ νὰ ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ πλησίον Του τὴν αἰωνίαν μου κατεκίαν».

«Πολύ καλά τέκνον μου, τότε ἐν ὅσῳ ζῆς τὸ φαγητό σου θὰ ἦναι ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὅσον χαρτίον θὰ χρειάζεταιαι ἐγὼ θὰ σοὶ τὸ δίδω· περὶ αὐτῶν τώρα θὰ θαμῆσω μίαν ἀπὸ τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι γυρίζουν εἰς τὰς οἰκίας πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς. Προτοῦ δὲ ν' ἀναχωρήσῃ εἶπεν εἰς τὸν Θωμᾶν νὰ προσευχηθῆ. Ἐπιτερον ἐγονάτισε κοντὰ εἰς τοῦ παιδίου τὸ χονδρὸν στρώμα, ἐκ δὲ τῆς συγκοινήσεως μόλις ἔμπούσε νὰ κρατήσῃ τὴν καρδίαν του καὶ ἐσκίπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς δύο του χεῖρας. Ὁ Θωμᾶς βλέπων τὸν ἄνθρωπον τὸσον νὰ κλαίῃ, ἂν καὶ ὅν εἶχε συνιθίσῃ φανερὰ νὰ προσεύχηται καὶ ἔρχισε νὰ τρέμῃ· πάλιν ὄμως ἐδέχθη τὴν πρότασίν του. Ὅταν ὤψωσε τὸ τυλιγμένον κεφάλι του διὰ νὰ παρακαλίσῃ τὸν Θεὸν τὸ πρόσωπόν του ἐφάνη ὡς πρόσωπον ἀγγέλου, μετὰ πολλῆς δὲ ταπεινοφροσύνης καὶ σεβασμοῦ ἔκαμε τὴν ἐξῆς προσευχὴν.

«Ὁ Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ἤξεύρω ὅτι σὺ ἀκούεις προσευχὴν. Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ μὲ ἀπίστευτας ταῦτον τὸν φίλον διὰ νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃς εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον κάμνω. Οὗτος μετανοεῖ τώρα, διότι ἀπέρασε τὸν καιρὸν του χωρὶς νὰ Σὲ ὑπηρετήσῃ· παρακαλῶ εἰς τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς του βοηθῆ αὐτὸν διὰ νὰ μὴ ἀμελῆ τὰ πρὸς Σὲ χρέη του. Σὲ παρακαλῶ Κύριέ μου, εἰς τὸν ὄρομον του ὅπου μέλλει τώρα νὰ ὑπάγῃ νὰ ἦσαι Σὺ ὁδηγὸς αὐτοῦ διὰ νὰ θαμῆσῃ καὶ εἰς ἄλλους πλουσίους, αἱ ὁποῖαι δὲν κάμνουν τίποτε διὰ Σὲ, καὶ ὅν Σὲ γνωρίζουν πόσον ἀγαθὸς εἶσαι. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ χαρτίον καὶ διὰ τὴν τροφήν, τὰ ὁποῖα θὰ μοὶ δώσῃ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, ἄμποτε νὰ ζήσω ὀλίγον περισσότερον διὰ νὰ γράφω βητὰ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς καὶ νὰ τὰ διακοιράζω. Τώρα ὦ Χριστέ, αὐτὸν τὸν καλοκάγαθον φίλον μου εἰς ὅλας του τὰς περιστάσεις νὰ τὸν βοη-

θήσας. Ταῦτα πάντα ἐν τῷ ὀνόματί Σου δέομαι εἰσακουσον, καὶ ἐγκαρδίως ἐκραύγασεν, Ἀμήν. *

Μετὰ τὴν προσευχὴν, ὁ ἐπισκίπτης ἐσηκίωθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Θωμᾶν ἄῒχε ὀγειάνα καὶ ἀνεχώρησεν. Προιοῦ ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Λονδίνον ἐδιώρθωσεν ὅλα τὰ πράγματα διὰ νὰ διδῶνται τακτικῶς εἰς τὸ παιδίον, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς μὲ γαρυμένην ψυχὴν ὑπῆγεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπου εἶχεν οἰκίαν λαμπρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ, καὶ ἔζησεν ὅλας τοὺς ἡμέρας διὰ τὸν Χριστόν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἔκτισεν εἰς ἓνα τόπον τοῦ μίαν ἐκκλησίαν μὲ τὰ χρήματά του. Καρύττων δὲ ὁ ἴδιος εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου ἕως σήμερον, τοὺς διηγεῖται πολλάκις τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἐπίστρεψεν εἰς τὸν Χριστόν· ὅτι τὸ παιδίον τὸ ὅποιον ἔγραψε τὰ ἐδάφια καὶ τὰ ἔρριπτεν ἐκ τοῦ παραθύρου ἐγίνετο αἰτία νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τοῦ ὕπνου τῆς ἁμαρτίας· καὶ

ταῦτα λέγων γίνεται αἴτιος ἵνα ἔλθωσι πολλοὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Κάποτε ἐλάβθανε εἰδήσεις περὶ τοῦ παιδίου, ἐκ μέρους τῶν κυριῶν, αἵτινες περιφέρονται εἰς τὰς οἰκίας, διὰ νὰ διαβάξουν τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ὅταν ἔρχισε τὸ φῶχος καὶ ἡ γῆ ἰσκαπάσθη μὲ λευκὰς χιόνας, τότε μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰδήσις ὅτι τὸ παιδίον ὁ Θωμᾶς ἀπέθανεν· αὐτοχρόνως δὲ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔφερεν εἰς τὸν κύριον μίαν μεταχειρισμένην Ἱερᾶν Γραφήν σταλείσαν ἀπὸ μέρος τοῦ Θωμᾶ πρὸς αὐτόν, ἦτο τὸ πολυτιμώτατόν του βιβλίον. Πόσον ἐχόρησαν εἰς τὴν οἰκίαν ἅπαντες διὰ τὸ βιβλίον τοῦτο. Ὁ δὲ κύριος ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν μικρότερόν του υἱόν, ὅπως τὸ ἀναγινώσκῃ.

Ἐντὸς τοῦ βιβλίου μετὰ μεγάλης προσοχῆς εἶχε κάμει μερικὰ σημάδια, καὶ εἰς τὰ πλάγια τῶν φύλλων εἶχε γράφει συντόμους προσευχᾶς του· εἰς δὲ τὸ πρῶτον ἄσπρον

φύλλον τοῦ βιβλίου μίαν ἐβδομάδα πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ εἶχε γράφει τὴν διαθήκην του ὡς ἐξῆς, «Καθὼς εἰς ἐμέ τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπῆρξεν εἰς μέγιστος φίλος τοιοῦτοτρόπως ἄς χρησιμεύσῃ καὶ εἰς ἕνα ἄλλον». Τοσαύτην συγκίνησιν προὔξινθησαν οἱ λόγοι οὗτοι, οἵτινες ἐγράψαν ἀπὸ ἕν τοιοῦτον ταλαίπωρον παιδίον, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροτέρου παιδὸς τοῦ κυρίου ἐκείνου, ὥστε τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀφιέρωσεν τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ κατόπιν ἔγεινεν Ἱεραπόστολος πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρας. Ὅταν δὲ ἀπεστάλη εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ ὠμίλῃ διὰ τὸ βεβλαμμένον παιδίον καὶ διὰ τὰ ἐδάφια τὰ ὅποια ἔγραψε, καὶ ἔρριπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, εἰδείκνυε συγχρόνως καὶ τὸ παλαιὸν τοῦ Ἰερὸν βιβλίον.

Οἱ ἀναγινώσκοντες τὸ διήγημα τοῦτο βεβαίως βλέπουσι τί καὶ πόσα δύναται νὰ κά-

μη ἐκείνος, ὅστις παραχωρεῖ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεόν. Ὁμολογοῦμεν ὅτι, αἰσθανόμεθα μεγίστην λύπην, ἐπειδὴ δὲν εὐρίσκονται ἀρκετοὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅπως ζῶσι τοιαύτην ζωὴν, μὲ θεῖαν παραχώρησιν εἰς τὸν Χριστόν. Ἐνῶ χιλιάδες περιμένουν τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης ἡμῶν καὶ τῆς συμπαθείας ἡμῶν· πρέπει ἄρα γε ἡμεῖς νὰ ἐκνῶμεν καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμεν, καὶ νὰ διασκεδάζωμεν εἰς μέθας καὶ ἄσωτειας; Ἐκπομπύρια ἀθανάτων ψυχῶν, αἵτινες ζῶσιν εἰς σκότος καὶ εἰς ἀμάθειαν, περιμένουν φῶς. Καὶ ἐνῶ εὐρισκόμενοι εἰς τὸ σκότος φηλαφῶσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ τὰς χεῖρας ἐξηπλωμένως καὶ ζητοῦν βοήθειαν εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτῶν κατάστασιν, οἱ περισσότεροι ἐξ ἡμῶν ζητοῦν τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον καὶ εὐχαριστοῦσι τὰς ἰδιοτροπίας των ἂν καὶ ὀνομαζῶνται Χριστιανοὶ καὶ λέγουν προσέτι ὅτι ἀγαπῶσι τὸν Χριστόν, ὅστις τὸ πᾶν ἰθυσία-

ζεν, ακόμη και διὰ μίαν ἀθάνατον φυγήν.

Τὴν σήμερον ἔμπορεῖ ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία ἀνευ ἐξωτερικῆς τινος βοήθειας νὰ σταλῆ, ἰκανὸν ἀριθμὸν Ἱεραποστόλων· ἵνα κηρύξωσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶθε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν θαυμαστὴν Αὐτοῦ δύναμιν νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν πᾶσαν εὐδιαφορίαν. Ἄρα ἔν τοιοῦτον παιδίον μὲ ὅλην τὴν ἀδυναμίαν του καὶ μὲ τόσας ἄλλας ταλαιπωρίας σχεδὸν μισοπεθευμένον, πέμπτωχον καὶ ἐλκεϊνόν· ἀπεράσσετε μὲ εὐχαρίστησιν νὰ θυσιάσῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὀλίγον γάλα του, μὲ τὸ ὁποῖον ἐδρόσισζε τὰ μεραμμένα χεῖλη του χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔν δυνάμει ἀρκά γε ἡμεῖς νὰ κάμωμεν πολὺ περισσότερα διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν;

SISMANOGLIO
MEGARO